

El català vist per nouvinguts

DAVID PAGÈS I CASSÚ

La llengua és la característica que defineix més bé la personalitat col·lectiva de Catalunya. Ho sabem prou. Ens ha plagut fer el següent exercici: recollir i transcriure arguments –suggestius, vàlids i encoratjadors– que donen, sobre aquesta qüestió, persones provinents dels llocs més diversos.

«Tenim molt clar que un vehicle indispensable per a la integració dels nouvinguts àrabs és la llengua del país, en aquest cas, el català. Saber català és el mitjà perfecte per a la integració» (Abdel-lah Almourani, coordinador de la revista *El Pont d'Olot*).

«La segona o tercera generació nostra, com ara fan els néts dels andalusos, defensaran el país –que serà el seu–, amb tot el que això implica, i, per tant, també amb llengua» (Mohamed Halhoul, portaveu del Consell Islàmic de Catalunya).

«Molts immigrants tenen por de perdre part de la seva essència, i no és així. Han de saber que no perdran res i guanyaran moltes coses. Emigrar és guanyar una cultura» (Laila Karrouch, escriptora marroquino-catalana).

«Cal fomentar el català perquè és un valor d'aquí» (Saoka Kingoto, immigrant de la República Democràtica del Congo. Treballador de la UGT de Catalunya).

«Si me n'anés a la Xina, aprendria el xinès; com que estic a Catalunya, aprendré el català. És per respecte al lloc que t'a-cull» (Jean-Luc, immigrant francès).

«Als catalans els agrada, que parlis català, però a mi també m'agrada. És una

forma de sentir-se especial, de dir que estàs fent la teva vida aquí i que en certa forma ja ets d'aquí» (Bolívar P. Morocho, immigrant equatorià).

«Jo vull viure aquí, vull formar una família i vull que, quan el meu fill em demani si el puc ajudar amb els deures de l'escola, jo no li hagi de dir "no puc" perquè no entenc el català. Estic aprenent català per mi, però també pel meu futur i el dels meus fills» (Guillermo Neffke, immigrant argentí).

«El català? Jo l'entenc. Em fa vergonya no parlar-lo amb fluïdesa, encara. He de convèncer els meus amics perquè m'ajudin més en aquest sentit. Per a gairebé tots els meus amics del dia a dia, els que anomeno la meua família, el català és llengua materna! Tot i això, em parlen en castellà, fet que s'està convertint en un problema, perquè no em faciliten aprendre i practicar el català» (Kristel Raesaar, immigrant estoniana, llicenciada en Econòmiques. Exerceix de fotògrafa i de periodista).

«S'ha de tenir present que la màxima preocupació d'un immigrant és trobar una feina digna per a poder viure, i, per tant, en un primer moment la llengua no està entre les seves prioritats. Això per desconeixement, és clar, perquè conèixer el català dóna més possibilitats de trobar feina i de tenir una millor qualitat de vida» (Adriana Salazar, immigrant colombiana).

«El català, l'entenc. L'entenc bastant. A més, és un idioma que, estant al lloc on estic, l'he d'aprendre perquè la majo-

ria de la gent el parla. Un ha d'adaptar-se i intentar assimilar-lo» (Javier Saviola, futbolista argentí, ex-jugador del FC Barcelona).

«Perquè un japonès es posi a aprendre català, hi deu haver quelcom que no es pot aconseguir sense saber-lo.» «¿De debò són comprensibles la pintura, l'arquitectura i la música sense saber l'idioma? Per exemple, "La masia" de Miró és una pintura bonica i atractiva pel seu color i per la seva forma. Tanmateix, si hom no sap què significa una "masia" cal endinsar-se en la vida i la tradició catalana, que Miró va estimar tant. Per a això, cal aprendre el català» (Ko Tazawa, professor de castellà i de japonès).

«Aprendre una llengua és com fer un pacte subliminal amb els parlants, una mena d'encaixada de mans invisible. Si vius en un lloc concret i necessites comunicar-te amb els teus veïns d'una manera més profunda, fins al punt de poder compartir els conceptes que només ells saben expressar, val més que aprenguis el seu idioma» (Matthew Tree, escriptor anglo-català).

Quan les persones foranes estimen el país d'acollida, aleshores la llengua que hi troben no els és font de conflictes, ans al contrari: un punt de trobada, un eix de convivència, un motor de cultura i un element de cohesió en què, sense que ningú hagi de renunciar a res, tothom es pugui sentir còmode. ♦